

Отъ този день Ангелътъ-Пазителъ не забравяше дѣтето. Всѣкой день той дохождаше въ стаята при Драганча, хранѣше го съ млѣко отъ цицката, повиваше го, туряше го въ люлката, замърдваше ъж и го прѣспиваше съ такива сладки пѣсни; каквито не можеше да испѣе нито една пѣвица отъ цѣлия Божий свѣтъ.

Съсѣдките често пѣти слушали това чудно пѣние въ стаята на вдовицата и се очудвали кой пѣе тъй хубаво. Още повече се очудваше самата вдовица, когато забѣлѣза, че нѣкой всѣкой день нарежда люлката на Драганча, храни го, прѣспива го

Цѣла година тъй минѣ. Драганчо все растѣше. Бузитѣ му станѣхѣ пълни, червени, очитѣ му голѣми, весели, а рѣцѣтъ — мекки.

По цѣли дни той прѣкарваше изъ стаята; като играеше ту съ дървената лѣжица, ту съ кошница, ту съ своята възглавница. Той нѣмаше играчки, но Ангелътъ-Пазителъ, всѣкой день, като слизаше, умѣеше да го заиграва съ дървената лѣжица повече, отколкото съ какви да е други играчки. Като минахѣ още нѣколко мѣсеци, Драганчо наченѣ вече да ходи правъ по стаята, като се подпираше съ рѣцѣтъ си ту на миндера, ту на масата, ту се държеше за бѣлата, като сиѣгъ, дрѣха на Ангелътъ. Единъ день излѣзе вдовицата, безъ да затвори вратата на стаята. Драганчо, като видѣ зелената трѣва на двора, надъ която хвърчехѣ хубави бѣли пеперуди поиска му се да отиде и тамъ.

Той попълзѣ къмъ вратата, промѣкнѣ се въ градината, исправи се на нозѣ и като сполиташе на дѣсно на лѣво, потеглилъ право къмъ дървения мостъ за да достигне пеперудата, която бѣ